

Afslutningen på kolonialismen: En ny fælles fremtid for menneskeheden, Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Instituttets konference, New York City: "Imod en fire-magtsaftale for et 'Nyt Paradigme' for Udvikling", den 13. september 2018

DENNIS SPEED: Emnet for hovedtalen, "Afslutningen på kolonialismen: En ny fælles fremtid for menneskeheden," vil muligvis ikke blive forstået, medmindre vi tager det i den faktiske sammenhæng med den forestående FN-generalforsamling, som sker på et tidspunkt, hvor USA – endnu engang – bliver ledt hen imod at deltage i en krig, som ikke er i vores interesse, og som ikke er vigtig for hensigten og ånden i USA's Forfatning. Jeg taler her om muligheden for at USA bliver ledt til at deltage i en indsats mod Syrien, en suveræn nation, der i enhver henseende samarbejder – både med Rusland, og hvor den kan – med USA, for, ikke kun at afværge krigen, men for at fjerne selve USA's fjender; de fjender, der tog del i at begå de handlinger, der fandt sted for 17 år siden d. 11. september. Men jeg tror der er en endnu dybere måde at betragte den indeværende situation på.

Præsidentskabet i USA har i løbet af de seneste 50 år sjældent været fri for kontrol fra finansielle og oligarkiske kræfter, som i det store er centreret i London, og som har ført USA i krig. Men der var en tid, da det amerikanske præsidentskab afviste dette, og det var under den første Reagan-administration, hvor økonom og statsmand Lyndon LaRouche og hans kone Helga Zepp-LaRouche var involveret i en række 'back-channel'-forhandlinger med den sovjetiske regering på vegne af USA. I forbindelse med disse drøftelser gjorde Helga Zepp-LaRouche på det tidspunkt også den observation, at det var langt bedre at skabe en form for institution, der ville tillade at fremhæve det bedste ved menneskeheden inden for kulturområdet blandt verdens nationer. Og Schiller Instituttet – jeg ved ikke hvor mange folk, der er klar over dette – var oprindeligt noget, der faktisk blev foreslået til USA's regering som en måde, hvorpå regeringen kunne tilgå en ny dimension, sætte den i stand til at overveje en måde, hvorpå den kunne være ledende på kulturområdet, snarere end blot indenfor det militære område eller inden for økonomi, som folk normalt tænker på det.

Det er vigtigt at erkende, at det var Helga Zepp-LaRouche, der introducerede mange af os i USA til personen kardinal Nicholas af Cusa; en gigant fra det 15. århundrede, som også er grundlægger af de moderne begreber om videnskab og teknologi. Men som først og fremmest var med til at forsøge at ophæve splittelsen mellem øst og vest på det økumeniske koncil i Firenze i 1439, som han sammenkaldte. Dette syn, hvilket er et højere perspektiv end blot at forsøge på at appellere til at stoppe krig ud fra det pragmatiske behov om økonomisk fordel, er noget, som Helga introducerede til USA; og da den amerikanske regering afviste forslaget om, at Schiller Instituttet skulle være en egentlig statslig organisation som sådan, blev den i stedet dannet som en uafhængig institution i 1984, i perioden mellem juni og november – for 34 år siden. Hvor vi står lige nu i dag, er at det amerikanske præsidentskab, igen, i form af Donald Trumps person, forsøger

at afvise krig. Og specifikt krig mod Rusland, krig mod Kina, og ærligt talt, krig mod nogen som helst. Men igen søger udenforstående kræfter at få indflydelse, og at påvirke, og måske endda forføre dette præsidentskab til at foretage handlinger, der går imod USA's interesser.

Så nu igen udfordres vi til at spille den rolle, som vi spillede igennem 1980'erne. Og vi er involveret her i dag, på denne konference, for at forsøge at samles om denne sag. Vi begynder med musik, fordi vi tror, at det er i de højere principper for klassisk komposition – herunder som i skuespillene af digteren Friedrich Schiller – at det er i dette domæne, at de faktiske ideer er lokaliseret- de begreber, som er nødvendige for at menneskeheden kan hæve sig selv op til at drage fordel af det indeværende øjeblik, som vi befinder os i.

Så, nok så vigtigt vil jeg gerne sige – som en personlig kommentar om enden på kolonialisme – at der for nylig var en konference i Kina om dette spørgsmål, en konference, der involverede 53 afrikanske statsoverhoveder. Som en reaktion på dette gjorde Helga opmærksom på, at hvad vi ser lige nu i form af denne konference og de efterfølgende handlinger, er enden på kolonialismen. Dette har været en aspiration, ikke kun for det afrikanske folks – men også for resten af verden – igennem meget lang tid. Ved at eliminere den form for ondskab, imperialisme, kolonialisme og racistiske og andre teorier, der rationaliserer det, går verden, måske for første gang, ind i voksenalderen. Men det kan kun ske, hvis ideerne og de forestillinger, der giver en ny betydning og formål til menneskets værdighed, især set med unge menneskers øjne, kommunikerer på en dyb måde, som giver dem mulighed for at se en refleksion af dem selv i de politikker og muligheder, der nu står foran menneskeheden. Og jeg tror ikke at der er en person på planeten mere kvalificeret til at formidle det håb, den optimisme og klarhed, end vores hovedtaler, Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak. Mine damer og herrer, kære Schiller Instituttets venner: Vi skal være bevidste om det historiske øjeblik, som vi befinder os i. Jeg tror ikke jeg overdriver det, når jeg siger, at vi befinder os ved universalhistoriens ankomst til det, som Friedrich Schiller i dramaet kalder et '*punctum saliens*.' (springende punkt, red.) Hvad han mener med dette er, at udviklingen af hele universalhistorien – eller plottet i dramaet – kommer til et punkt, hvor alle andre muligheder op til det pågældende tidspunkt er udtømte. Det er et dramatisk øjeblik, hvor det helt afhænger af den moralske karakter af hovedaktøren eller hovedpersonen på scenen, om dramaet falder ud som en tragedie, eller om det har potentiale til at føre til en bedre periode. Jeg tænker her på, at ud fra et universalhistorisk standpunkt – hvis man tager alle de mange millioner af år, men især de sidste 10.000-20.000 år – de sidste 100 år, i betragtning – så tror jeg vi er nået frem til et sådant punkt i historien, hvor, som min mand Lyndon LaRouche har sagt det mange gange, udfaldet af denne historiske periode helt er op til folkets moralske habitus. Hvor spørgsmålet, som vi er stillet overfor, er: Har menneskeheden den moralske styrke og karakter til at overleve eller ej?

Visse ledende kræfter er lige nu i stand til at implementere løsninger, fordi løsningerne på krisen findes. Men vil Amerikas og Europas befolkninger og folk på andre kontinenter give den nødvendige støtte til disse ledere, så de kan gennemføre det?

Bare for at give et overblik, da dette er et noget anderledes billede end hvad man får fra 'mainstream' medier i USA eller Vesteuropa, for den sags skyld; man har lige nu et hidtil uset sammenfald af eksistentielle kriser. Man har, som Dennis netop nævnte, den umiddelbare fare for en eskalering af krisen og konfrontationen med Rusland. Der har været udsendt advarsler af den russiske regering i de sidste uger, om at de har beviser for, at et tredje 'false-flag' kemisk angreb er ved at

blive forberedt i Syrien. De har filmoptagelser af Hvide Hjelme og andre terrorister, der bringer giftgas – Sarin og andre kemiske våben – og de har mandskab fra de Hvide Hjelme klar til at filme en sådan massakre. Amerikanske tv-hold er flyttet ind i Idlib-regionen, og dybest set foregår det hele samtidigt med at Syrerne – med støtte fra det russiske luftvåben – forsøger at indtage terroristernes sidste opholdssted; al-Nusra, ISIS, efterfølgerne til al-Qaida, har samlet sig i Idlib. Den syriske regering gør brug af sin suveræne ret til at generobre den sidste provins i Syrien, og russerne hjælper med luftstøtten.

Så grundlæggende er ideen at udføre dette 'false-flag' angreb med kemiske våben; at have kamerahold til at filme det, og så at lade det gå verden rundt. Det hele understøttes af en britisk organisation af lejesoldater kaldet 'Olive'; de har 5.000 lejesoldater i Abu Dhabi, og de iscenesætter denne operation. De forskellige kræfter i USA, den britiske regering og franskmændene har allerede erklæret, at de vil sætte ind med et militært angreb i samme øjeblik at et sådant bevis på et kemisk angreb fra Assad-regeringen fremlægges, og de er parat til at indsætte et sådant militært angreb.

Det tyske forsvarsministerium er allerede trådt sammen for at udvikle beredskabsplaner for tysk deltagelse, og denne gang ikke bare med luft-rekognoscering, men med brug af Tornado-fly til at bombe militære installationer. Og det tyske parlaments videnskabelige tjeneste er netop fremkommet med ekspertudsagn, der siger, at dette er en komplet krænkelse af folkeretten, fordi der ikke er nogen beslutning i FN's sikkerhedsråd, og at det er en fuldstændig overtrædelse af den tyske 'Grundgesetz' [forfatning], som forbyder aggressionskrig – en meget bemærkelsesværdig klausul i lyset af den tyske historie. Så hvis det skulle ske, ville det helt klart være første gang siden Anden Verdenskrig, at Tyskland tager risikoen for en direkte militærkonfrontation med Rusland.

Hvis Trump, der tydeligvis er under permanent bombardement fra

de mennesker, der forsøger at gennemføre et kup imod ham med sigte på at få ham afsat fra embedet med en rigsretssag – hvis de skulle lykkes med at lokke præsidenten til et fuldstændigt angreb, så har denne konflikt potentialet til at komme ud af kontrol. Hvad sker der, hvis disse amerikansk-britisk-fransk-potentielt tyske militærangreb rammer russiske mål i Syrien? Vil russerne være glade for det og undlade at reagere? Lige nu har vi en enorm koncentration af den russiske flåde i Middelhavet; der er 36 russiske flådefartøjer, der er britiske og amerikanske flådefartøjer, der holder øvelser. I bund og grund har USA – i stedet for at forkaste disse britiske anklager mod Syrien, og naturligvis mod Rusland i Skripal-affæren – vist deres samtykke ved at deltage i det.

Man må se Skripal-affæren i denne sammenhæng. Briterne har ikke fremlagt et eneste bevis for at det var Rusland, der gjorde et forsøg på at myrde Skripal, hans datter og senere hen også to andre personer. De britiske og tyske regeringer har netop sagt, at man har fuld tillid til briternes vurdering, at det var to [russiske] GRU-militære efterretningsagenter; men de gav intet bevis herfor.

Man må se på det andet før-krigsscenario, som bliver orkestreret. Jeg er klar over, at jeg sandsynligvis træder nogen over tærne, når jeg siger dette, men hvis man ser på hvordan [Senator John] McCain blev fejret og hans begravelse iscenesat som en spektakulær begivenhed i Hollywood-stil, som om McCain var en amerikansk helt, en patriot, på et tidspunkt, hvor Trump ikke er passende for Det Hvide Hus – i det mindste ifølge medierne; det internationale publikum kender McCain meget godt, fordi han hvert år viser sig til Sikkerhedskonferencen i München, og har været en af de værste krigsmagere med sine tirader mod Rusland, imod Kina og så videre.

Dybest set har vi en iscenesættelse, hvor Woodward-bogen fremstiller præsident Trump som upassende til Det Hvide Hus, som værende total inkompetent, og som en der frivilligt

forærer argumenter til demokraterne om at gå efter det 25. forfatningstillæg (træder i kraft hvis præsidenten af den ene eller anden grund forlader embedet, red.). Så har vi den "anonyme" kronik i *New York Times* der siger, at der indenfor administrationen findes en opposition, som søger at omgøre alle disse 'farlige' ting, som Trump forsøger at gøre. Selv Obama måtte komme ud og sige, at hvem end denne opposition måtte være, har den ingen demokratisk legitimitet, fordi den ikke er valgt, og har dermed ikke ret til at forsøge at fastlægge USA's politik. Men der er også røster fremme om at det var *New York Times* selv, der skrev kronikken; hvilket er det mest sandsynlige forslag. Så i den sammenhæng kom Obama fuldt tilbage på scenen, og udtalte i Chicago: "Er det så vanskeligt at undsige nazisterne?" idet han henviste til, at Trump ikke fordømte hændelsen i Charlottesvillie [Virginia] for et år siden; dette billede ignorerer helt, at det var hans, Obamas administration, som hjalp kuppet i Kiev til at bringe nazister tilbage til magten i Ukraine. Dette fandt sted på den samme dag, som formanden for parlamentet i Ukraine, Radaen, krævede at Ukraine får direkte demokrati "i Adolf Hitlers tradition." Så meget for dette angreb på nazisterne.

Lige nu, og når man kommer udefra, ses det tydeligere, har vi 'mainstream' medierne i USA, der oppisker et før-krigshysteri; betinger befolkningen til at se Putin som en dæmon; at se Xi Jinping som en autokratiske diktator; at se Trump som værende upassende til embedet. Så spørgsmålet man skal stille sig selv er: Hvor fører alt dette hen? Sætter man alt dette i gang bare for sjov, for så at stoppe igen? Eller er der en vis hensigt bag det?

Ser man på den militære situation i Syrien er det meget tydeligt, at siden præsident Putin greb ind militært i Syrien i 2015, har Syrien og Rusland fuldstændigt kontrolleret luftrummet over Syrien. I grunden er situationen for terroristerne i Idlib den, at enten kapitulerer de og overgiver sig, eller også vil de blive dræbt. Derfor

balancerer situationen på et knivsæg. Bemærk, at Trump hidtil ikke har startet nogen krig. Han har lovet i valgkampen, at han vil forsøge at forbedre forholdet til Rusland. Han har gjort sig umage med at udvikle et personligt venskab med præsident Xi Jinping. Og i modsætning til Bush- og Obama-administrationerne, som startede flere krige, står det også meget klart, at vi lige nu befinder os i en nedtælling, hvor der ikke er den mindste tvivl om, at det Britiske Imperiums fraktion, der omfatter den britiske regering, Demokraterne og de neokonservative i det Republikanske Parti, forsøger at gøre alt for ikke at tillade Trump at opfylde sit valgløfte. Især efter det historiske topmøde i Helsinki, hvor Trump mødte Putin – og Trump for nylig sagde, at dette var et af de bedste møder han nogensinde har haft – helvede brød løs efterfølgende, står det helt klart, at denne fraktion ikke vil tillade, at Trump går videre med denne politik.

Alle disse ting, som jeg har beskrevet – angrebsplanen for Syrien, Skripal-orkestreringen, Woodward-bogen, kronikken i *New York Times* – de har alle til formål at forsøge at få Trump ud af embedet på den ene eller den anden måde

Så vi er i virkeligheden tilbage i en situation, hvor krigsfraktionen er parat til at risikere, at en præventiv atomkrig kan opstå. Det var det, som Truman gjorde i Hiroshima og Nagasaki, for hvilket der ikke var nogen militær årsag, fordi japanerne allerede havde kapituleret. Og bombningen af disse to byer skete alene for at etablere et regime af nuklear terror med henblik på at kontrollere efterkrigstiden. Forskellen fra den tid med Nagasaki og Hiroshima og til nu er, at USA og Ruslands atomvåbenarsenaler er store nok til at udslette den menneskelige art adskillige gange. Præsident Putin annoncerede den 1. marts, at Rusland har udviklet våbensystemer baseret på nye fysiske principper. For eksempel et Mach-20 (20 gange lydets hastighed –red.) hypersonisk missil, som er meget manøvreedygtigt, og som ikke følger ballistiske baner; atomdrevne krydsermissiler; en atomdrevet

ubåd, der kan bevæge sig frem med høj hastighed. Han annoncerede også, og det er i mellemtiden blevet bekræftet af forskellige militære eksperter, at disse nye russiske våben ophæver hele det anti-ballistiske missilsystem, som USA har opbygget i de seneste år; et missilsystem, om hvilket Rusland mange gange har sagt, at de ikke vil og ikke kan tillade fase III og IV at blive bygget, fordi det fuldstændigt ville ødelægge den strategiske balance til ulempe for Rusland. Så Rusland har tydeligvis taget deres modforholdsregler ved at udvikle disse nye våbensystemer.

I dag har vi Vostok-2018 militærøvelsen, der startede tirsdag i den fjernøstlige del af Rusland. Det er den største militærøvelse siden 1981, siden Sovjetunionen. Den involverer 300.000 russiske tropper, herunder 6.000 luftbårne tropper; over 1.000 krigsfly, helikoptere, droner, 36.000 køretøjer, 80 kamp- og støtteskibe. Den involverer Nordsøflåden i Arktis. Den tester Rusland evne til hurtigt at bevæge sig militært over lange afstande og koordinere mellem de forskellige værn af militæret. Det nye i denne forbindelse, er – bortset fra størrelsen – at det for første gang involverer 3.200 kinesiske tropper, 900 kinesiske kampvogne og 30 fly; og på denne måde demonstrerer en fuldgyldig militær alliance mellem Kina og Rusland. Også mongolske tropper deltager.

Så det er klart, at Rusland og Kina koordinerer deres våbensystemer og deres kommandostrukturer. Jeg synes, det er et meget klart signal til krigsfraktionen i Vesten om hvad de vil stå over for, hvis de vil risikere en provokation.

Nu er der en tysk embedsmand, den tidligere vice-forsvarsminister i Kohl regeringen ved navn Willy Wimmer, der stadig er medlem af det Kristelige Demokratiske Parti. Han har i de seneste ti dage kommet med flere advarsler om, at det kun er Donald Trump, der står mellem os og den næste krig, som vil udslette menneskeheden. Man kan mene hvad man vil om Trump, men jeg tror, at Wimmer har absolut ret i det synspunkt. Fordi hvis demokraterne lykkes med at afsætte Trump ved en

rigsretssag efter midtvejsvalget, så tror jeg, at vi derefter meget klart vil se en konvergens af krigspartiet i så henseende. Så vi har mindre end to måneder – indtil den 6. november – og situationen i USA er allerede meget polariseret. Når man taler med folk, er de enten for Trump eller imod Trump, og man kan ikke have en rationel diskussion om hvorfor. Hvis du spørger en anti-Trump person "Hvorfor er du imod Trump?" "Han er en diktator" Hvis du siger, "Men han vil have fred med Rusland." "Ja, det er fordi han kan lide diktatorer"- nemlig Putin. Så enhver form for rationalitet er forsvundet. Det historiske hysteri har tydeligvis nået et punkt af total optrapning. Hvad sagde folk efter det historiske gennembrud med mødet i Singapore, hvor Trump med meget stor succes satte krisen i Nordkorea på sporet mod en løsning? "Denne Trump kan lide diktatorer, og det er derfor, han laver disse ting med Kim Jong-un."

I USA er der lige nu er en komplet 'gruppetænkning'; eller rettere, 'gruppe-ikke-tænkning'. Fordi folk ikke tænker på den langsigtede universelle historie, men er helt hjernevasket af mediernes fortællinger. Hvis du spørger folk: "Hvorfor er Putin en diktator? Han blev trods alt demokratisk valgt tre gange; han har opbakning fra 80 % af hans befolkning. Så hvorfor er han diktator?" Så hører man, "at han annekterede Krim." Nuvel, det er ikke ligefrem hvad der skete. Nyligt frigivne dokumenter fra George Washington Universitetets nationale sikkerhedsarkiver blev offentliggjort, og de viser meget klart, at Sovjetunionen og derefter Rusland i perioden '89, '90, '91, blev givet absolutte forsikringer om, at der ikke var nogen hensigt om at udvide NATO østpå. Disse dokumenter gør det meget klart, at der var en bevidst indsats for at vildlede Sovjetunionen og Rusland om NATO's intention om at gøre præcis dette. Gorbatsjov modtog på det tidspunkt forsikringer om, at NATO ikke ville udvide sig udover Østtyskland. Derfor indvilgede Gorbatsjov i den tyske genforening. Der blev skrevet memoranda i så henseende, og der foreligger en tale af tidligere NATO-generalsekretær [Manfred]

Wörner fra den 17. maj 1990 i Bruxelles, hvor han sagde: "Det er helt sikkert, at vi ikke vil flytte NATO-hæren uden for tysk territorium." Dette giver Sovjetunionen absolutte sikkerhedsgarantier, så de kan indvilge i den tyske genforening. Der er citater og dokumenter, som daværende udenrigsminister [James] Baker skrev til Gorbatsjov den 9. februar 1990, og et berømt citat lyder: "NATO vil ikke udvide sig med så meget som en tomme østpå." Det er derfor Sovjetunionen opløstes på fredelig vis, uden brug af kampvogne; de indvilgede i tysk genforening. Og det er derfor, at russerne i dag er ekstremt oprørte over tyskernes forræderi; fordi de indvilgede fredeligt i den tyske forening, og nu står tyskerne klar til at deltage i sådanne provokationer mod Rusland, herunder militære manøvrer, hvor Bundeswehr nu står på den Russiske grænse i de baltiske lande – noget som enhver med en fornemmelse af hvad der skete i Anden Verdenskrig mellem Tyskland og Rusland, ved, aldrig burde være sket igen.

Så i stedet for "ikke at flytte en tomme mod øst", har vi en lang historie, der startede med regimeskifte, med farverevolution, ændringer i regeringerne i Østeuropa. Og så endelig Tony Blairs tale i 1999 i Chicago, hvor han officielt erklærede slutningen på den Westfalske Fred, og derved udskiftede respekten for FN's charter for suverænitet med "humanitære interventioner", som blev efterfulgt af "retten til at beskytte", hvilket var ideen om at man kan gribe ind i ethvert land rundt omkring i verden, når blot man opfinder de nødvendige løgne for at gøre det, sådan som det skete i tilfældene med Irak, Afghanistan, Syrien og Yemen, som er et lignende tilfælde.

Så denne politik har kostet millioner af menneskers liv i de krigsramte lande, og præsident Trump har mange gange sagt, at disse krige har kostet 7 billioner \$, og at han derfor vil gøre en ende på dem. Det bør ikke fortsætte. *Washington Post* var 'pernittengryner', og sagde, "nej nej, det var kun 4

billioner \$ eller 6 billioner, men ikke 7 \$.

Men dette er, hvad der virkelig er på spil. Når Trump siger, han ønsker at etablere en fredelig orden med Rusland og Kina, er det dette, som de britiske kræfter forsøger at forhindre, og grunden til at det Britiske Imperium er ude efter ham. Fordi hvis Trump skulle lykkes med at etablere et sådant forhold til Rusland og Kina, ville det for altid bringe en ende på det Britiske Imperiums evne til at fortsætte den geopolitiske manipulation af verden.

Så dette er situationen. Men en situation de fleste amerikanere ikke har nogen idé om, fordi hvordan skulle de kunne have det? Når de almindelige medier ikke engang nævner, at der allerede er noget helt anderledes under opsejling, en anden verden der er ved at opstå, nemlig dynamikken i Den Nye Silkevej og et helt nyt paradigme.

Der er gået fem år siden Xi Jinping annoncerede Den nye Silkevej i Kasakhstan i 2013, og man har set den mest utrolige transformation af Latinamerika, Asien, dele af Europa, af Afrika, hvor mange af de lande, der arbejder med Kina – det handler om 80-100 lande og store internationale organisationer – arbejder sammen i et 'win-win' samarbejde. De har i de sidste fem år udviklet store udviklingskorridorer, der forbinder Kina og Europa; indenfor Asien er der grundlæggende stor udveksling af godstog; Afrika er helt forandret. Der har været kinesiske investeringer for tilsammen 5 billioner dollars over de sidste fem år.

Hvad der har vist sig, er et helt nyt system af internationale relationer baseret på suverænitet, baseret på respekt for det andet lands sociale system, ikke-indblanding, og flere og flere lande slutter sig til det. Hvad man har set i den sidste måned er, at BRICS – Brasilien, Rusland, Indien, Kina, og Sydafrika – har sluttet sig til Shanghai Samarbejdsorganisationen og Den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU). På den seneste BRICS-konference i Sydafrika havde man

dannelsen af noget der kaldes "Det Globale Syden", som praktisk talt er det, som tidligere blev kaldt "Den tredje Verden". Det er G77, det er Mercosur, Organisationen for Islamisk Samarbejde, det er den Afrikanske Union og mange regionale organisationer, der alle er enige om, at de vil opbygge et nyt system for internationale relationer.

Xi Jinping sagde en smuk ting på topmødet i Johannesburg, nemlig, at videnskab og teknologi giver menneskeheden en uudtømmelig kraft til at forbedre sin situation – en uudtømmelig kilde. Og han sagde, at fordi Afrika har de fleste udviklingslande, har det afrikanske kontinent det største udviklingspotentiale af alle. Og Putin sagde på samme topmøde, at Rusland vil hjælpe med at løfte Afrika op ved at bringe elektricitet til 600 millioner mennesker, der stadig ikke har adgang til elektricitet; og ikke kun ved at levere gas og olie, men ved at hjælpe de afrikanske lande med at opbygge atomkraft for alle.

Derfor tror jeg, at hvad der skete i den sidste måned, mellem BRICS-konferencen i Sydafrika og derefter denne historiske konference, Forum for Kina-Afrika Samarbejde (FOCAC) i begyndelsen af september i Beijing, hvor 53 statsoverhoveder, mestendels præsidenter og for restens vedkommende fem premierministre, deltog, etablerer den officielle afslutning af kolonialismen: Fordi den har givet de afrikanske nationer en helt anden følelse af bemyndigelse, da Kina ikke alene tilbyder dem investeringer i infrastruktur, videnskab og teknologisk overførsel, men også tilbyder dem en strategi for at foretage 'kvantespring', hvorved afrikanske lande og andre udviklingslande kan få adgang til den mest avancerede videnskab og teknologi, for – ikke bare en gentagelse af alle de niveauer af udvikling som Vesten har gennemgået – men at springe direkte til det højeste niveau af videnskab og teknologi.

Hvad Xi Jinping sagde på denne konference er, at "Kina og Afrika sammen går mod velstand: Vi tænker med ét sind og vi

arbejder med ét hjerte". Kina forpligtede sig til 60 milliarder dollars i investeringer i projekter i Afrika i løbet af de næste tre år. Og han erklærede også, at dette er åbent for deltagelse af alle nationer – USA, europæerne, Japan – for enhver, der ønsker at deltage.

Idet man anerkender hvad Schiller Instituttet har fremlagt i dets to rapporter, "Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen," er det der sker nu, at man laver en synergieffekt af Kinas Bælte og Vejinitiativ – som allerede er et globalt netværk af infrastruktur – med FN's Agenda 2030, hvilket er ideen om at fattigdommen vil blive udryddet på hele planeten. Kina har i den seneste periode taget en ledende rolle i at skubbe denne dagsorden fremad, og Kina har planer om helt at fjerne fattigdom i Kina frem imod år 2020. Det er mindre end to år fra nu af, og man er meget godt på vej til at opnå præcist dette – Xi Jinping drog personligt ud på landet, til landsbyerne, traf folk, enkeltindivider, familier, og fandt frem til hvad der er nødvendigt for at forbedre deres situation. Og dette integrerer man med FN's Agenda 2030 og med den Afrikanske Unions Agenda 2063, som er et meget, meget smukt og ambitiøst program for at afrikanerne kan være fuldt ud moderniseret inden år 2063. De meddelte dette i 2013 og derved er det et 50-årigt perspektiv for helt at omdanne det afrikanske kontinent.

Xi Jinping sagde meget klart, at målet med alt dette er at gøre verden mere afbalanceret og til et bedre sted for alle at bo.

Se nu på hvad afrikanerne selv siger. Sydafrikas præsident Cyril Ramaphosa sagde, at Kina og Afrika er på vej ind i en ny guldalder, en fantastisk tidsalder med omfattende samarbejde baseret på lighed, og med dyb respekt for hinanden. Han sagde, at ideen om neokolonialisme, som bliver hæftet på Kina, udbredes af mennesker der misunder os, og som er jaloux over vores forhold. Og dette, tror jeg, er helt sandt.

Ramaphosa sagde i sin tale til FOCAC-konferencen i Beijing: "Afrika er selvstændigt nu, og kan frit vælge dets partnere. Og Kina har været støttende og engageret i partnerskaber, hvor vi nu forsøger at fremme og hjælpe hinanden."

Så dette er et historisk brud: 500 år med kolonialisme, og derefter 50-70 år med IMF 'conditionalities' (særlige betingelser for at opnå finansiering fra IMF *-red.*), som har undertrykt udviklingen af Afrika, er overstået, og den påtvungne tilbagestående af Afrika gennem doktrinerne for fysisk økonomisk stagnation, nulvækst og britisk frihandel, som blev pålagt Afrika af de tidligere kolonialmagter, er forbi.

I dag benytter Kina det som Franklin D. Roosevelt efterlyste i hans debat med Churchill (ved afslutningen af 2. Verdenskrig *-red.*) nemlig, at der er brug for 20. århundredes metoder, og ikke 18. århundredes. "18. århundredes metoder" indebærer plyndring, udnyttelse, slavehandel, udbytning af råvarer; "20. århundrede metoder" betyder industrialisering, forøgelse af arbejdskraftens produktivitet, forlængelse af levetiden, at lade alle få del i videnskabelige og teknologiske fremskridt, sundhed, infrastruktur og så videre. Så der er et nyt ordsprog: "Afrika bliver et 'nyt Kina', men 'et nyt Kina' med afrikanske karakteristika". Kina lavede MoU (Memorandum of Understanding *-red.*) med 37 lande på dette FOCAC-møde. Dette er en komplet eksplosion af 'udvikling'.

Ugen efter havde vi så det Østlige Økonomiske forum i Vladivostok. Dette var en tilsvarende gigantisk, strategisk omlægning i retning af udvikling, med 6.000 deltagere fra 60 nationer, 3.000 russere, 1.000 kinesere, mange folk fra Sydkorea, Nordkorea, Japan. Og hvad der blev diskuteret på dette forum var, at det russiske Fjernøsten, Sibirien, vil blive den nye grænse mod øst. Husk på, at dette repræsenterer en af verdens hidtil uudnyttede ressourcer, fordi man i det russiske Fjernøsten har alle grundstofferne i Mendelejevs tabel (det periodiske system *-red.*) i store mængder. Så hvis

man har fælles investeringer fra Nord- og Sydkorea, fra Japan, fra Rusland og fra andre til udvikling af disse regioner – hvilket USA nemt kunne deltage i via Berings-strædet, og en opkobling til dette trans-eurasiske netværk – vil dette føre til megen velstand for mange mennesker på planeten i de kommende årtier.

Det var også meget spændende på dette topmøde, at det blev meddelt mellem Putin og premierminister Shinzo Abe fra Japan, at der vil blive indgået en ny fredsaftale inden udgangen af året, en aftale, der 'de-facto' slutter den tilstand af ikke-krig, – men uden en fredsaftale – mellem de to lande; jeg planlægger i høj grad at følge op på dette og kræve en fredsaftale mellem USA og Tyskland – hvilket jeg også finder er meget, meget presserende.

Så jeg vil gerne have folk til at forstå, at virkeligheden ikke er, som det ser ud her fra USA. Man lever i en osteklokke. Man lever i et fuldstændigt kunstigt miljø, hvor man – hvis man stoler på massemedierne – ikke har en chance for at kende de virkelige problemer, der udspiller sig i verden, og som er bestemmende for menneskehedens fremtid. Og hvis man ikke ved hvad man leder efter, hjælper selv internettet ikke, fordi internettet oversvømmer os med information, så man har adgang til disse apps og meddelelser osv. – men man skal vide hvad man leder efter; man kan tage mine bemærkninger som retningslinjer, og man vil selv kunne finde frem til beviserne.

Der er et nyt system under udvikling, et helt nyt paradigme for relationer mellem nationerne, og premierminister Abe sagde på dette møde i Vladivostok, at vi er nødt til at slippe af med alt fra efterkrigstiden, og at vi har brug for en helt ny begyndelse.

Så alt hvad jeg siger, bliver naturligvis modsagt af 'mainstream-medier' og tænketanke, som igennem fire år grundlæggende har ignoreret hele denne fantastiske udvikling –

og lige pludseligt vågnede op og indså, at alt dette faktisk finder sted. Så begyndte de en hidtil uset kampagne med bagvaskelse mod Den nye Silkevej; de hævder, at dette lokker tredjeverdenslande ind i en gældsfælde. Intet kunne være mindre sandt: Kina eftergiver mange af de lån, det har lavet, alt imens de vestlige lande har forårsaget en gældsfælde for mange af udviklingslandene. Et andet argument lyder, "Kina går videre med neokolonialisme." Beklager: Hvis Kina løfter levestandarden op, og giver lige vilkår med win-win samarbejde, er dette det modsatte af kolonialismen.

Et andet argument lyder, "de benytter udelukkende kinesisk arbejdskraft, der er ingen gennemsigtighed. Disse projekter er ikke rentable, de skaber afhængighed for Den tredje Verden." Altså, jeg vil råde folk til at læse den officielle McKinsey-rapport, som allerede sidste år klart sagde, at det kun er til gavn for disse lande: de har for første gang en udviklingsmulighed, de benytter 90 % afrikansk arbejdskraft, og kun de stillinger, som afrikanerne ikke er uddannet til, er midlertidigt overtaget af kineserne. I Etiopien, for eksempel, opretter Kina nu et nyt akademi til at lære folk at køre sofistikerede højhastighedstog og giver dermed deres viden videre til mange millioner andre mennesker.

Så sagde McKinsey-rapporten i øvrigt også, at alle disse projekter ikke følger en stor masterplan, hvor den kinesiske kommunistiske regering vil kontrollere alle investeringer, men at disse investeringer grundlæggende følger markedsregler – og McKinsey er ikke ligefrem et talerør for kommunistisk propaganda.

Hvad der i virkeligheden er på spil her, er opfattelsen af hvad mennesker er. Kina siger, ifølge Xi Jinping, at det afrikanske kontinent har det største udviklingspotentiale af alle, fordi det mest af alt behøver udvikling. Afrika vil i år 2050 have 2,5 milliarder mennesker. Det betyder, at der vil være mange unge mennesker; Afrika vil være det yngste kontinent af alle, hvilket vil betyde, hvis de unge afrikanere

bliver uddannet, at det vil være det mest velstående. Dette er fuldstændig i kontrast til det menneskesyn, der for eksempel bliver givet af en forfatter som hedder Stephen Smith, lektor ved Duke Universitetet her i USA; Smith skrev en helt forfærdelig bog, som lige nu citeres overalt i de vestlige medier. Titlen på denne bog er *EurAfrica: The Young Africa come to the Old Continent*. (Det unge Afrika kommer til det gamle Kontinent), der henviser til migrantkrisen i Europa. Bogen siger, at de kinesiske investeringer i Afrika er forfærdelige, og at de er grunden til migrantkrisen, fordi de tillader afrikanerne at have en vis levestandard, så har de midlerne til at tage til Middelhavet, og drukne; og komme til det europæiske kontinent – det er helt vildt! Men dette citeres overalt. Og hvis man ser på sproget i denne bog, er det de gamle Rockefeller-mantraer, “overbefolkning”, ungdomsoverskud, overskydende ungdom” – alle ord som er helt kynisk anti-humane! Som om mennesker var en slags parasit, og man har for mange af dem. Så det er helt utroligt.

På den anden side understreger Kina og afrikanerne, at det der forener dem er et dybt venskab. Husk på, at Winston Churchill sagde, at dette er helt umuligt, fordi man ikke kan have venskab mellem lande, kun “interesser”. Og selvfølgelig, hvis man har et neoliberalt, neokonservativt etablissement, så er det naturligvis sandt. Men hvis man rækker ud efter en forståelse mellem folkeslagene, hvis man respekterer det smukke i de andre landes kulturer, så kan kærlighed udvikle sig! Man kan udvikle venskab, fordi man indser, at Gud har skabt Verden smuk på mange måder, så, når man kender disse andre kulturer, er man beriget. Xi Jinping siger, at formålet med alt dette er lykke for alle.

Tænk bare på at for den geopolitiske fraktion, fordi de er vant til at tænke i geopolitiske termer, er det enten amerikanske interesser eller EU's interesser versus Kina, imod Rusland; og i mellemtiden Europa mod USA: Så, hvis man har de geopolitiske briller på, tror man naturligvis, at det er den

eneste måde, og man kan ikke forestille sig, at menneskeheden er i stand til at skabe et helt andet system af menneskelige relationer.

Et godt eksempel er at se på forskellen i tænkning – og jeg mener at dette var en af de smukkeste muligheder for at se forskellen i tankegangen – nemlig det svar som Xi Jinping gav for nylig, som respons på et brev fra otte professorer fra Akademiet for de Fine Kunstarter i Kina, hvor disse professorer spurgte ham: “Hvor stor betydning tillægger du spørgsmålet om æstetisk dannelse?” Og Xi Jinping sagde, at den æstetiske dannelse i uddannelsen af studerende har den højeste betydning indenfor stor klassisk kunst, fordi målet med æstetisk dannelse er at skabe smukke sind.

Se, det er netop et af de absolutte formål for Schiller Instituttet – i Friedrich Schillers tradition – at vi vil have folk til at udvikle smukke sjæle! Og for Schiller er en smuk sjæl og et smukt sind det samme.

Tænk nu på hvordan den amerikanske ungdom behandles. Narkotikaepidemien, selvmordsraten, fortvivlelsen, ideen om ikke at have en fremtid – og man får en klar ide om, hvad problemet i virkeligheden er; og jeg tror, at også præsident Trump ved det. Han har allerede sagt, han vil af med denne epidemi med stofmisbrug, men de nuværende kampe, som han er involveret i, har gjort det meget vanskeligt for ham at gøre det.

Se på forandringerne i verden: man har Rusland og Kina i en strategisk alliance, og på Vladivostok-topmødet vil de uddybe deres regionale samarbejde i henhold til Volga-Yangtze mekanismen. Samtidig afholder Rusland sammen med Kina den største militærøvelse i Fjernøsten. Så, man ser de to potentialer: Det er meget klart, at Rusland og Kina bygger en ny verden, men de gør det også meget klart, at de ikke lader sig skubbe til side. De vil ikke starte en krig, men de gør det også særdeles klart, at de ved hvordan de skal forsvare

sig.

Så jeg tror, at folk i Vesten skal gøre sig deres holdning klar: Enten tager Vesten – USA og Europa – del i det nye paradigme, eller også går vi i retning af en konfrontation, hvilket, hvis det eskalerede, med al sandsynlighed vil betyde udslettelsen af civilisationen. Og dette er den virkelige problemstilling ved midtvejsvalget. Det er ikke, hvad folk tror – dette eller hint, det er *dette*, og jeg er helt enig med Willy Wimmer i, at hvad der står mellem tredje verdenskrig og os alle sammen, er Donald Trump. Hvis han sættes ud af embedet på den ene eller anden måde, vil jeg ikke give to øre for verdensfreden.

Hvis man ser på hysteriet hos visse demokrater, som førhen plejede at være fornuftige, er det gået helt galt! Jeg mener, for mig er Robert Reich et eksempel. Reich, der, da han var arbejdsminister i Clinton-administrationen, nogle gange plejede at sige ganske anstændige ting om økonomi. Men han skrev for nylig en kronik, hvor han sagde, at vi skal tilintetgøre Trump! Dette præsidentvalg bør tilintetgøres fra historiens hukommelse, det burde aldrig være sket! Man taler ikke på den måde, medmindre man er besat og drevet fra forstanden, og mange af disse folk har sagt lignende ting.

Der er en anden fare: Og det er, at 10 år efter den finansielle krise i 2008, er vi igen på et punkt af potentielt sammenbrud af det monetære system, men på en meget større skala. Den tidligere cheføkonom for 'Bank of International Settlements', William White, som er en ganske god økonom – vi har studeret hans arbejde igennem nogen tid – kom for nylig ud og sagde, at eftersom ingen af årsagerne fra 2008 er blevet fjernet, er der til hver en tid en risiko for et økonomisk sammenbrud. Jean-Claude Trichet, som er den tidligere præsident for den Europæiske Centralbank mellem 2003-2011, har netop sagt det samme. Han sagde, at der er fare for et sammenbrud. Og mange andre advarer om, at et sådant finansielt sammenbrud kan finde sted selv før midtvejsvalget i USA.

Hvis dette sker, ender vi naturligvis i kaos, og ud af kaos ville der komme krig. Hvad Trichet foreskriver som et hjælpemiddel er mere af den samme gift, som han udsprede i hans tidligere stilling, nemlig flere "strukture reformer," flere stramninger, mere reduktion af lønninger og lignende ting, men der findes faktisk en løsning. Og vi er nu på det punkt, hvor Lyndon LaRouche, som den 25. juli 2007, en uge før den sekundære gældskrise i USA brød ud, advarede, og i en video som kan ses på på internettet sagde, at dette finansielle system er håbløst konkurs, og at der intet i verden kan gøres for at redde det, medmindre man helt reformerer det og går efter Glass-Steagall – går efter et nyt Bretton Woods system. Han sagde, at alt hvad vi ser blot er forskellige aspekter af dette konkursramte system, som manifesterer sig – hvilket skete i 2007 med gældskrisen og i 2008 med Lehman Brothers. Og eftersom centralbankerne absolut intet gjorde for at afhjælpe det, har vi nu en situation, hvor virksomhedernes gæld, gældsætningen generelt, den såkaldte 'reverse carry trade' – da Federal Reserve forsøgte at hæve renten bare en lille smule, begyndte valutaerne for 'emerging countries' at falde, praktisk taget uden bund; så man har hele dette minefelt, hvilket kan føre til en fuldstændig eksplosion i de kommende uger. [https://larouchepub.com/lar/2007/webcasts/3430july25_opener.html]

Kina er opmærksom på dette. De har i nogen tid krævet en ny finansiell international styring, og de har indført en lov, der forbyder spekulation og faktisk forbyder kinesiske investorer at involvere sig i internationale spekulative aktiviteter. Dette er en af de ting man skal overveje i lyset af den amerikanske handelskrig mod Kina, de amerikanske sanktioner mod Rusland, de sekundære sanktioner mod europæerne, der er ramt af disse sanktioner, alt imens andre diskuterer at erstatte dollaren som verdens førende valuta, og gå ind i handel med deres nationale valutaer ved hjælp af den tyrkiske lira, den russiske rubel, den kinesiske yuan/renminbi, og

dette finder allerede sted i mange dele af verden.

Problemet er, at det ikke virker. For hvis man ikke inkluderer USA i en løsning på dette problem, vil alle disse smukke forsøg fra andre lande på at etablere forskellige relationer muligvis ikke fungere, fordi hvis der er kaos i det transatlantiske finansielle system, tror jeg ikke, at USA ville acceptere sin egen undergang på samme fredelige vis, som Sovjetunionen endelig opløstes i 1991. Jeg tror, at potentialet for at USA får en borgerkrig – hvilket mange europæiske analytikere har advaret om i den seneste periode, med den utrolige mængde af våben, der er i landet, herunder automatgeværer, at faren for, under kaotiske betingelser ved et sammenbrud, at der kunne udbrude borgerkrig i USA, samtidig med at en stor krig bryder ud på en global skala.

Det er derfor, at den eneste måde – og det er blevet sagt af min mand for mange år siden – er at have en Ny Bretton Woods-aftale, at gå tilbage til det punkt, hvor Nixon tog den forkerte vej, den 15. august 1971, da han afkoblede dollaren fra guldstandard og opløste fastkurssystemet, hvilket i virkeligheden var begyndelsen på denne helt overdrevne deregulering af markederne, som har ført til den nuværende kasino-økonomi. Så man er nødt til at gå tilbage til det punkt, gå tilbage til et system med faste valutakurser, men det skal forbedres, hvilket er grunden til, at vi kalder det "Nyt Bretton Woods. Fordi, mens Franklin D. Roosevelt havde til hensigt at bruge "20. århundredes metoder" for at afslutte kolonialismen i udviklingslandene, var Bretton Woods-systemet under Truman meget påvirket af Churchill, og det er derfor, at når vi taler om det Nye Bretton Woods, så siger mange mennesker i Afrika og andre lande: "Åh nej! Vi vil ikke have det, fordi det giver os så mange ulemper!" Derfor siger vi et *Nyt Bretton Woods*: en tilbagevenden til den slags system, hvor det ikke er spekulanternes maksimale profit, men almenvellet for folket, der skal være formålet med økonomien.

Min mand har mange gange sagt – og hvis man tænker over det,

giver det absolut god mening – at for at slippe af med de magtstrukturer, City of London og Wall Street, som regerer Vesten i dag, og som i virkeligheden også står bag disse krigsprovokationer og mange andre ting – er den eneste måde hvorpå man kan opveje dem, at indgå en fire-magts aftale. Der er brug for en kombination af USA, Kina, Rusland og Indien, muligvis med Japan, med en åben invitation til verdens øvrige nationer, men man har brug for en kernekombination, som er stærk nok til at kunne erstatte det Britiske Imperiums system med et internationalt kreditsystem baseret på det amerikanske system for økonomi efter Alexander Hamiltons principper. Denne kombination skal indføre en global Glass-Steagall, begyndende med en bankopdeling; derefter skal der oprettes en nationalbank i hvert land; retten til at udstede kredit gives tilbage til de suveræne stater og regeringer; udstedelse af kredit, som er øremærket til investeringer i den fysiske økonomi; og oprettelse af et globalt system baseret på forpligtelsen til et samarbejde om statslige kreditter mellem suveræne nationer.

Et nyt Bretton Woods-system, som det var tænkt af FDR, ville udvikle tredjeverdenslandene, ikke med "20. århundredes metoder" men med 21. århundredes metoder, ved at tillade disse lande at tage skridt til et niveau af fuld udvikling, ved at øge deres produktivitet, levestandard, levetid og tillade dem at tage del i videnskab og teknologi på højeste niveau.

Folk siger, at dette er utopisk, at det ikke kan ske. Men det er ikke sandt! Rammen herfor eksisterer allerede i form af Bælte og Vejinitiativet, som er i færd med at blive til Verdens Landbroen. Der er allerede et globalt samarbejde om transportnetværk, der forbinder kontinenter gennem korridorer, tunneller, broer, i luften, på land, over havet. Og det er helt klart allerede begyndt med bygningen af infrastruktur, som verden lider enormt under manglen på. Der er en enorm mangel på infrastruktur, ikke kun i udviklingslandene, men også i Vesten, og jeg – jeg er her til morgen kommet fra New

Jersey til New York – og jeg siger udtrykkeligt "især i USA!"
Jeg forstår ærlig talt ikke, hvordan I bærer jer ad... [latter].

Hvordan kan I rejse på disse veje med huller i? Hvis man har et rygproblem, får man rystet sine knogler for hver anden meter; men folk er også rasende, det er farligt – to timer om morgenen, to timer om aftenen, i nogle tilfælde endnu mere. Og det er irrationelt! Det er helt vanvittigt! Og jeg forstår ikke hvorfor folk ikke gør oprør imod det, at vi ikke vil have det! Dette snyder os for vore liv!

Hvis man for eksempel sammenligner det med hurtigtog-systemet i Kina; hvis I nogensinde har planer om at være turister i Kina, skal I rejse med hurtigtog-systemet. De kører nu med 320-330 km/timen. De kører jævnt, de flyver gennem landskabet. De er stille; de ryster ikke, for de er bygget rigtig godt. Og så bygger de en hurtigtog-forbindelse mellem alle storbyer i Kina. Det går fra Shanghai til Beijing, det varer lidt mindre end fem timer. Til Nanjing, fire timer. De dækker nu et område på størrelse med New York og New Jersey – nemlig trekanten mellem Beijing, Tientsin og Hebei provinsen – og de omlægger det hele og sætter hurtigtog ind; til transporten internt i byerne kører der langsomme maglev-magnettog, som kun går 150 km/t, og som meget hurtigt kan stoppe. Det smukke ved maglev er, at de har en meget hurtig acceleration, så de kommer op på topfart på 10 sekunder, og man falder tilbage i sædet, fordi teknologien er sådan, at det tager af sted og straks er man fremme. Så for intern bytrafik er dette helt perfekt.

Det er klart det som vi også har brug for her. Jeg tror, at man behøver et transportsystem i USA, der forbinder Philadelphia, Boston, New York, Chicago, Detroit, Vestkysten, og Texas gennem et netværk af hurtigtog-systemer. Vejsystemet er helt forældet! Amerika har 250 km hurtigtog! Et sted mellem New York og Boston mener jeg der er en strimmel på 200 km, hvor man kan køre 250 km/t, og det er det hele. Så der er *intet*! Men man burde have det! [bifald]

Forskellen er, at infrastrukturinvesteringer ikke kan foretages af private interesser. Fordi de private interesser ønsker at have vejafgifter, man skal betale 15 \$ for Lincoln Tunnellen, og så betaler man 8 \$ for et andet stykke vej. Der er nu steder på Beltway omkring Washington, hvor man på visse tider af dagen betaler 40 \$ for et par miles! Dette er vanvittigt! Hvad det betyder, er naturligvis at ikke alle har råd til det, så mange biler kører fra motorvejen, tager sidevejene, som bliver overbelastede, og alt i alt er det kvælende for økonomien. Så systemet med vejafgifter er en anden af disse vanvittige ting, fordi det ikke er meningen, at infrastruktur som sådan skal give overskud, men at det burde udgøre de omgivende rammer for at industrien kan blomstre.

Det er her, at vi virkelig må mobilisere, for jeg tror, at præsident Trump nok har den rette hensigt med indførelse af toldtakster på visse kategorier af industrielle produkter som stål, aluminium og andre ting. Og jeg tror han har en rigtig tilskyndelse, at han ønsker at undgå fejlene fra tidligere administrationer, som har outsourcet produktion til billige arbejdsmarkeder, men det er ikke det rigtige at gøre. Jeg forsøger at forsvare Trump, og jeg er nok en ud af bare to personer i Tyskland, der tør tale om betydningen af at Trump ikke taber valget – men jeg tror, at han går virkelig forkert her. For hvis man vil have en fire-magtsaftale, hvis man vil have venskab mellem USA, Rusland, Kina, Indien og andre lande, skal man ikke starte en handelskrig. Jeg har talt med alle kinesiske kontakter – eller mange af dem i den seneste periode, og de er alle ekstremt opbragte, og siger, at dette gør ondt på alle: Det gør ondt på de amerikanske forbrugere, der skal betale de forhøjede priser; det fører ikke til den rette form for teknologisk innovation i nye industrier i USA, og det er bare en straffeaktion – det opfattes som en straftold rettet imod højteknologiske områder for at stoppe 'Made in China 2025'. Dette skaber ondt blod, og det har at gøre med 'Thukydides' fælde', spørgsmålet om hvorvidt USA tillader Kinas opstigning, eller om der vil komme en ny

verdenskrig ud af det. Og det er sådan, at mange mennesker i Kina ser det.

Og efter min mening er der en meget bedre måde at gøre det på: Nemlig en fire-magtsaftale om at oprette dette Nye Bretton Woods-system, for at skabe en ny kreditmekanisme, og så have kineserne til at investere i infrastrukturen i USA. Kina har for omkring 1 billion \$ i amerikanske skatkammerbeviser. Og tilbuddet fra Kina, fremsat af premierminister Li Keqiang, er, at Kina bruger disse værdipapirer til at investere i infrastruktur i USA, og tilbyder 'joint ventures' i andre lande og derved forøger størrelsen på kagen: Ved at øge handelen slipper man af med [u-]balancer på denne måde. Det er klart, at der er visse mennesker der ikke bryder sig om dette, men det er den rationelle løsning.

Er det muligt at få en sådan aftale? Hvad folk heller ikke tænker over er, at den kinesiske økonomiske model er meget tæt på det amerikanske system for [politisk] økonomi. Og hvis man ser på Friedrich List – Friedrich List arbejdede sammen med Mathew og Henry Carey; han tilbragte flere år i USA, og han skrev mange værker om forskellen mellem de amerikanske og britiske økonomiske systemer. Det forholder sig tilfældigvis sådan, at han lige nu, ifølge *Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ)* i 2011, og mange andre rapporter, er den mest populære økonomiske teoretiker i Kina. Den amerikanske journalist og forfatter Chalmers Johnson noterede sig, at List har meget mere indflydelse i Asien end både Adam Smith og Karl Marx. Og Kinas model kunne faktisk godt kaldes en 'neo-Hamiltonsk' eller 'neo-List '-model med kinesiske egenskaber.

Hvis den amerikanske præsident – som tidligere har udtalt, at han kan lide det amerikanske økonomiske system, og at han planlægger at gennemføre Glass-Steagall – hvis Trump ville indvilge i at deltage, kunne USA engagere sig i investeringer i højteknologisk eksport til deltagerlandene i Bælte og Vejinitiativet. Og selvom denne eksport ikke altid ville bringe det største overskud, ville det føre til stigende

omsætning for produktionssektoren med de mest avancerede kapitalgoder i USA, hvilket vil forårsage en kontinuerlig bølge af innovation, som på den måde øger produktiviteten i den amerikanske økonomi. Så, som et biprodukt af sådanne eksporter, ville innovationshastigheden og forbedringen af teknologien i USA stige, og dermed forøge den produktive arbejdskraft, og ved at øge produktionen af kapitalgoder til eksport ville USA hurtigt vende eftervirkningerne af outsourcing af produktion og de-industrialisering. Og eftersom de hurtigste vækstrater findes indenfor rumforskning, og da fællesskab om rumrejser desuden er menneskeheds fremtidige mission, skal vi koncentrere os om udvikling af Månen og Mars, og på denne måde forene os som én samlet menneskehed.

Så vi er nødt til at ændre den måde vi tænker på. Tænk ud af boksen. Hvis man betragter tysk politik indefra, tror man at man befinder sig på et psykiatrisk hospital. Folk siger, "dette er min holdning til din holdning", og de debatterer helt meningsløse spørgsmål – og jeg hader at fortælle jer det, men i USA ser det ud på stort set samme måde.

Tænk på hvordan menneskeheden bør være om 100 år. Nutidens vision om at sende astronauter til Månen og Mars vil snart realiseres. Det er ikke et spørgsmål om 'hvis', men et spørgsmål om 'hvornår.' Så lad os koncentrere os om spørgsmål, som hvordan man kan skabe betingelser for at leve på ISS (den internationale rumstation –red.), at bo i landsbyer på Månen, og endelig på Mars.

Vi bør tænke på vores nutid ud fra et fremtidigt perspektiv om Schillers universal-historie: Hvordan vil vi gerne ses på af vores børnebørn og oldebørn? Er vi den humane kraft, den generation, som påbegyndte og bidrog til omdannelsen af verden til et nyt paradigme, der afsluttede kolonialisme, og som fik menneskeheds historie ledt ind på ideen om den ene menneskehed?

Tilbage til ideen om *punctum saliens* i historien, det

afgørende punkt, hvor hele det moralske potentiale fremkaldes for ikke at historien skal slutte i en tragedie, men derimod skabe en ny, smukkere periode med menneskelig civilisation. Det er hvad der for tiden er vores situation. Så lad os i denne forstand arbejde ud fra standpunktet om ånden i den Ny Silkevej for at blive til virkelige mennesker, og lad dette – i Percy Shelleys betydning – blive til den sande tidsånd.